

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudkyní Mgr. Monikou Chaloupkovou ve věci **žalobkyně: Mgr. S.R., bytem S. 498, Č. T., zastoupené Mgr. Monikou Ipserovou, advokátkou**, se sídlem Sladkovského 505, 530 02 Pardubice, proti **žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí, Odbor odvolání a správních činností nepojistných dávek, Referát odvolání a správní agendy Pardubický kraj, Komenského náměstí 120, 530 02 Pardubice**, o **žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/4899/13/9S-PDK**,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 12. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/4899/13/9S-PDK, **se p r o v a d y ř í z e n í z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů soudního řízení a žalobkyni **s e** toto právo **n e p ř i z n á v á**.
- III.** Zástupkyni žalobkyně, Mgr. Monice Ipserové, advokátce, **s e p ř i z n á v á** vůči České republice náhrada nákladů zastoupení žalobkyně ve výši **4.114 Kč**, která jí bude vyplacena z prostředků Krajského soudu v Hradci Králové po právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 12. 7. 2013, č. j. MPSV-UM/4899/13/9S-PDK, žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Pardubicích (dále jen „úřad práce“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 12. 2012, č. j. 1986/2012/CTR, kterým byl žalobkyni ponechán příspěvek na péči v původní výši 4.000 Kč měsíčně.

Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného včasnou žalobu, kterou se domáhala jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení s odůvodněním, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné a nezákonné. Takto obecně vymezené žalobní důvody konkretizovala v následujících žalobních bodech:

1. Napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný se nevypořádal se všemi odvolacími námitkami žalobkyně.

2. Byl porušen zákon č. 108/2006 Sb., o sociálních službách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 108/2006 Sb.“), neboť skutečnosti rozhodné pro nárok žalobkyně na vyšší příspěvek na péči byly osvědčeny, správní orgán I. stupně však přesto žalobkyni tento vyšší příspěvek nepřiznal a žalovaný jeho chybu nenapravil, resp. rozhodnutí úřadu práce nezrušil a věc tomuto úřadu nevrátil k dalšímu řízení a novému rozhodnutí.

Skutková zjištění přijatá správním orgánem I. stupně jako podklad pro rozhodnutí nemají oporu v provedených důkazech.

Skutkový stav nebyl žalovaným zjištěn v dostatečném rozsahu, ačkoliv žalobkyně navrhovala provedení důkazů pro objektivizaci jejího zdravotního stavu a zpochybnila nashromážděné důkazy a jejich hodnocení.

Skutečnosti rozhodné pro přiznání příspěvku na péči měly být osvědčeny obsahem celé zdravotnické dokumentace žalobkyně a pozornost neměla být soustředěna toliko na vyšetření zraku. Žalobkyně trpí organickou poruchou mozku a zrakové postižení je pouze jedním z postižení a problémů žalobkyně. Posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí České republiky, pracoviště Hradec Králové (dále jen „PK MPSV“ nebo též „Komise“), mohla rozhodnout bez aktuálního očního vyšetření, když podkladová dokumentace je přesvědčivá a postačuje k přijetí posudkového závěru a následnému rozhodnutí o zvýšení příspěvku na péči. Pokud PK MPSV takový závěr neučinila a žalovaný její postup akceptoval, trpí napadené rozhodnutí vadou. Při rozhodování nebyly vzaty v úvahu důležité (zdravotní i finanční) důvody, pro které se žalobkyně nemohla k požadovanému vyšetření dostavit do Hradce Králové.

Žalovaný se k žalobě vyjádřil podáním ze dne 6. 11. 2013, jímž ji navrhl v celém rozsahu zamítnout. Uvedl, že postupoval zcela v souladu se zákonem, odvolání a podkladovou spisovou dokumentaci zaslala PK MPSV, která mu vše vrátila bez vypracování posudku z důvodu nepodrobení se žalobkyně vyšetření zdravotního stavu za účelem jeho objektivizace, jak jí to ukládá § 21 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 108/2006 Sb. Žalovaný se neztotožnil se žalobkyní v tom, že PK MPSV postupovala v rozporu se zákonem a že požadavek na vyšetření jejího zdravotního stavu byl nadbytečný. Zabýval se všemi námitkami, které žalobkyně vznesla v průběhu správního řízení. Žalobkyní navrhované důkazní prostředky měla PK MPSV k dispozici a po prostudování uzavřela, že se jedná o podklady, které neumožňují objektivizaci zdravotního stavu žalobkyně a tedy vydáním posudku by došlo k porušení zákona, neboť stav věci nemohl být zjištěn v rozsahu nezbytném pro vydání posudku. Zdravotními důvody neumožňujícími se dostavit ke Komisi se PK MPSV zabývala a tyto neshledala. Důvody finanční jsou žalobkyní namítány nově.

Žalobkyně přitom měla možnost požádat o poskytnutí mimořádné okamžité pomoci orgán pomoci v hmotné nouzi (úřad práce) či věc řešit se sociálním pracovníkem Městského úřadu v České Třebové.

Soud byl povinen v souladu s § 75 zákona číslo 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumat napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž musel vycházet ze stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tj. ze stavu k datu 12. 7. 2013, kdy bylo napadené rozhodnutí žalovaného č. j. MPSV-UM/4899/13/9S-PDK vydáno. Dospěl přitom k následujícím skutkovým a právním závěrům:

Ad 1.

Soud se nejprve zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozhodnutí, neboť rozhodnutí trpící vadou nepřezkoumatelnosti nelze z logiky věci přezkoumávat v mezích žalobních bodů a je nutné ho zrušit postupem podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. V této souvislosti dospěl soud k závěru, že žalované rozhodnutí trpí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů, a to na základě níže uvedených skutečností:

Ze správního spisu vyplynulo, že řízení bylo zahájeno z moci úřední, z důvodu končící platnosti lékařského posudku (oznámení Městského úřadu Česká Třebová ze dne 31. 10. 2011). Dne 21. 11. 2011 bylo provedeno sociální šetření a dne 26. 10. 2012 byl vypracován OSSZ Rychnov nad Kněžnou posudek o zdravotním stavu žalobkyně se závěrem o tom, že žalobkyně je závislá na pomoci druhé osoby ve stupni II (středně těžká závislost). Žalobkyně se dne 12. 11. 2012 proti posudku ohradila, když uvedla, že je závislá na pomoci jiné osoby ve vyšším stupni, nejméně třetím, což vyplývá z předložených lékařských zpráv. Rozhodnutím ze dne 4. 12. 2012 úřad práce rozhodl o tom, že žalobkyni bude nadále vyplácen příspěvek ve výši 4.000 Kč. Proti tomuto rozhodnutí se žalobkyně odvolala, v odvolání poukázala na lékařské zprávy, z nichž podle ní vyplývá vyšší stupeň závislosti na jiné fyzické osobě, mezi jinými se jednalo o zprávu PhDr. Alexandry Švecové ze dne 26. 10. 2012. V této zprávě se mimo jiné uvádí: *„Pro tunelové vidění a dezorientaci se není schopna dopravit k vyšetření, tím spíše k vyšetření mimo blízkost svého bydliště. Chodí jen s vodícím psem. Samostatně se naprosto neorientuje.... Sama si nepřipraví stravu, nechává si ji dovážet. Komunikace s druhými lidmi je problematická. Nezvládá, aby na ni hovořil více, než jeden člověk, jinak se rozruší a pláče. Potřebuje velkou pomoc v péči o domácnost, s oblékáním a obouváním i v tělesné hygieně. Trpí závratěmi, snadno upadne, cítí se pak bezradná. V péči o zdraví i fyziologické potřeby potřebuje asistentku, protože snadno zapomíná dodržovat léčebný režim. Její osobní aktivity jsou velmi omezeny jen na sebeobslužné výkony, se kterými potřebuje trvale pomáhat. Je zcela dezorientovaná.“* Závěr zprávy pak výslovně zní: *„Těžký organický psychosyndrom i následky posttraumatické stresové poruchy snižují využitelnost jejího intelektu a orientaci v životě tak výrazně, že není schopna existovat bez osobní asistentky.“* Žalovaný po obdržení spisu vyžádal posudek od PK MPSV s tím, že žádá posouzení ke dni 1. 7. 2011. Dne 28. 1. 2013 žalobkyně doložila lékařskou zprávu svého praktického lékaře, MUDr. Ľudovíta Klzo ze dne 25. 1. 2013, v níž je uvedeno, že orientace žalobkyně je špatná, komunikace problematická – jen se známou osobou, příprava jídla s pomocí a dohledem druhé osoby, stejně tak oblékání, obouvání, péče o domácnost a tělesná hygiena, není schopna si sama brát léky a osobní aktivity nejsou možné. Dne 29. 4. 2013 byl spis vrácen žalovanému bez posudku s odůvodněním, že žalobkyně byla vyzvána k vyšetření zdravotního stavu na 18. 3. 2013, z něho se omluvila,

proto byla vyzvána opakovaně, na 16. 4. 2013 a poučena o důsledcích nepodrobení se požadovanému vyšetření, ovšem ani k tomuto vyšetření se nedostavila, zdravotní stav tak nemohl být objektivizován, doložená podkladová dokumentace nebyla dostatečná a přesvědčivá a stav věci tak nemohl být vůbec zjištěn. Proti tomuto vrácení se žalobkyně ohradila obsáhle písemným podáním ze dne 8. 7. 2013, kdy vyjádřila přesvědčení, že PK MPSV měla dostatek lékařských zpráv k vypracování posudku, požadované vyšetření zraku bylo nadbytečné, neboť žalobkyně má organickou poruchu mozku a ke zlepšení zraku nedojde, a dále uvedla, že se nemohla k požadovanému vyšetření dostavit ze zdravotních důvodů, neboť od 24. 1. 2013 je v pracovní neschopnosti. Ke svému podání připojila řadu lékařských zpráv, mimo jiné dvě zprávy o očním vyšetření ze dne 10. 1. 2012 a ze dne 17. 4. 2012 a zprávy PhDr. Alexandry Švecové ze dne 24. 1. 2013 a ze dne 30. 5. 2013, v nichž se uvádí, že žalobkyně není schopna se účastnit žádného úředního jednání, její zdravotní stav se zhoršil, neboť v souvislosti se soudními jednáními se u ní otevírají psychická traumata, není schopna větší psychické zátěže. Napadeným rozhodnutím žalovaný odvolání žalobkyně zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí konstatoval rozhodnutí úřadu práce, odvolání žalobkyně a vyžádání posudku od PK MPSV, poté ocitoval podstatnou část sdělení PK MPSV ze dne 29. 4. 2013 a reakci žalobkyně na toto sdělení, poukázal na některá zákonná ustanovení a uzavřel, že postup PK MPSV byl správný. K výhradám žalobkyně ze dne 8. 7. 2013 uvedl, že žadatelka o příspěvek je povinna se podrobit na výzvu posudkového orgánu příslušnému vyšetření, přesvědčení žalobkyně o nadbytečnosti vyšetření je bezpředmětné, pokud se týká její pracovní neschopnosti, PK MPSV neshledala důvody pro nemožnost se dostavit do Hradce Králové, žalobkyně dle žalovaného žije blízko vlakového nádraží, s přestupem v Pardubicích je v Hradci Králové za hodinu a 15 minut, PK MPSV „udělala maximum proto, aby stupeň závislosti objektivně a správně posoudila“, námitky žalobkyně jsou neopodstatněné a žalovaný „nevidí důvod, proč bez dalšího řízení o odvolání meritorně nerozhodnout“.

Řízení o příspěvku na péči je upraveno v zákoně č. 108/2006 Sb., institut Posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí je obsažen v zákoně č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 582/1991 Sb.“), kdy podle § 4 odst. 2 tohoto zákona: „*Ministerstvo posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.*“

Žalovaný tedy postupoval správně, pokud vyžádal od PK MPSV posudek zdravotního stavu žalobkyně ohledně míry její závislosti na pomoci jiné osoby. Rovněž správně uvedl, že žalobkyně byla povinna poskytovat v řízení součinnost, pouze soud považuje za nutné upozornit, že žalovaným zmíněné ustanovení § 21 odst. 1 písm. b) zákona č. 108/2006 Sb. se vztahuje na součinnost ve vztahu k OSSZ, přičemž součinnost ve vztahu k PK MPSV je upravena v § 16a odst. 4 zákona č. 582/1991 Sb. Toto pochybení žalovaného však není natolik závažné, aby způsobilo samo o sobě nezákonnost napadeného rozhodnutí. Jedná se o úpravy obdobné, jejich smysl je tentýž, „donutit“ žadatele o příspěvek na péči ke spolupráci s orgány sociálního zabezpečení za účelem zjištění skutkového stavu v rozsahu dostačujícím k vydání odpovídajícího a zákonného rozhodnutí.

Soud se ovšem nemůže ztotožnit s tím, jaké závěry žalovaný z povinnosti žalobkyně poskytovat součinnost vyvodil, resp. že se spokojil s pouhým sdělením PK MPSV o nemožnosti vypracovat vyžádaný posudek a na základě toho odvolání žalobkyně zamítl, aniž

by se zabýval jejími konkrétními námitkami či aniž by přezkoumal závěr PK MPSV o tom, že posudek nelze vypracovat. Zákonná úprava takovýto důsledek nedostavení se žadatele o příspěvek k lékařskému vyšetření neupravuje. Podle § 16a odst. 5 zákona č. 582/1991 Sb.: *„Nepodrobí-li se posuzovaná fyzická osoba vyšetření zdravotního stavu nebo jinému odbornému vyšetření podle odstavce 4 písm. a) a b) anebo odmítne poskytnout součinnost podle odstavce 4 písm. c) a d), sdělí orgán sociálního zabezpečení příslušný k posouzení zdravotního stavu tuto skutečnost neprodleně orgánu, který vede řízení, pro jehož účely je posudek vyžádán.“* Podle § 21 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb.: *„Výplata příspěvku může být po předchozím písemném upozornění zastavena, příspěvek může být odňat nebo nepřiznán, jestliže žadatel o příspěvek, oprávněná osoba nebo jiný příjemce příspěvku nesplní některou povinnost uvedenou v odstavci 1 a 2.“* Krajním důsledkem v případě rezignace žadatele na součinnost tedy je zastavení výplaty příspěvku, odnětí nebo nepřiznání příspěvku, a to po předchozím písemném upozornění. Žalovaný však tento postup neaplikoval, o odvolání meritorně rozhodl, a to tak, že potvrdil rozhodnutí úřadu práce, jímž byl žalobkyni ponechán příspěvek v dosud vyplácené výši, aniž by ovšem měl k dispozici posudek PK MPSV či aniž by se vyjádřil k tomu, proč považuje rozhodnutí úřadu práce za správné, z jakých podkladů vycházel, jak tyto hodnotit, a aniž by se jakkoli vyjádřil k odvolacím námitkám žalobkyně. Tento postup považuje soud za rozporný, neboť žalovaný na jedné straně konstatuje, že PK MPSV nemohla objektivně posoudit stupeň závislosti žalobkyně na pomoci jiné fyzické osoby, na straně druhé ovšem dochází k závěru, že rozhodnutí správního orgánu I. stupně je správné a tedy žalobkyni nadále přísluší příspěvek na péči ve výši 4.000 Kč měsíčně. Žalovaný podle soudu takto postupovat nemohl, resp. poté, co obdržel sdělení PK MPSV o nevypracování posudku, měl dvě možnosti – buď mohl přistoupit k analogickému použití ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 108/2006 Sb. v odvolacím řízení a po předchozím písemném upozornění rozhodnout o odnětí, případně nevyplácení příspěvku, nebo mohl vyžádat posudek od PK MPSV opětovně s tím, že žádá jeho vypracování i bez případného vyšetření žalobkyně, jen na základě písemných podkladů. Soud přitom považuje za správnou pouze druhou možnost, neboť žalobkyně na povinnost součinnosti nerezignovala, v průběhu správního řízení spolupracovala, předkládala nejrůznější lékařské zprávy, reagovala na procesní kroky správních orgánů a důvod své neúčasti na lékařském vyšetření doložila a vysvětlila. Pokud měl žalovaný k dispozici vyjádření odborného lékaře o nemožnosti žalobkyně pro zhoršení psychických obtíží absolvovat jakákoliv úřední jednání, měl je vzít v úvahu a ne je odmítnout konstatováním, že žalobkyně je měla předložit PK MPSV, resp. že PK MPSV medicínské důvody k nemožnosti žalobkyně dostavit se do Hradce Králové neshledala, když bylo zcela zřejmé, že Komise předmětná vyjádření neměla. Nemožnost vypracovat posudek bez vyšetření žalobkyně je zarážející i z toho důvodu, že PK MPSV měla k dispozici zdravotní dokumentaci žalobkyně, včetně odborných lékařských nálezů, a žalovaný žádal posouzení zdravotního stavu žalobkyně k datu 1. 7. 2011, tedy aktuální vyšetření by bylo zcela irelevantní. Žalovaný proto měl vyhodnotit sdělení PK MPSV a učinit další kroky směřující k získání posudku. Na základě tohoto posudku a dalších podkladů obsažených ve správním spise pak teprve mohl přistoupit k přezkumu prvoinstančního rozhodnutí a k učinění závěru, zda je či není správné a v souladu se zákonem. Pokud žalovaný meritorně rozhodl, aniž by měl posudek PK MPSV a aniž by osvětlil, z jakých podkladů vycházel, jak tyto hodnotil, které pro něj byly zásadní a které nikoliv, k jakým skutkovým a následně právním závěrům dospěl, a především, jak se vypořádal s odvolacími námitkami žalobkyně a jí předloženými listinami, nelze jeho rozhodnutí hodnotit jinak než jako nepřezkoumatelné pro naprostou absenci důvodů. Žalovaný sice ocitoval sdělení PK MPSV, vyhodnotil postup Komise jako správný, ale vůbec nevysvětlil, jak mohl bez jejího posudku,

resp. bez jakýchkoliv podkladů rozhodnout o odvolání žalobkyně, proč prvoinstanční rozhodnutí potvrdil, když v odůvodnění rozhodnutí k němu nezaujímá žádný postoj, nijak ho nehodnotí, nijak se nevyjadřuje k odvolacím námitkám žalobkyně a k jí předloženým listinám.

I pro řízení ve věcech příspěvku na péči platí zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), mezi jinými povinnost zjistit skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), a povinnost koncipovat odůvodnění rozhodnutí tak, aby korespondovalo se správním spisem a bylo plně přezkoumatelné, jinými slovy uvést v něm „*důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí*“ (§ 68 odst. 3 správního řádu). Tuto svou povinnost žalovaný nedodržel. K tomu lze příkladmo citovat rozsudek NSS ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008-71, který se sice týká správního řízení, ale lze ho použít i pro řízení před soudem, a z něhož vyplývá, že „*pokud se správní orgán v rozhodnutí o opravném prostředku nevypořádá se všemi námitkami, které v něm byly uplatněny, způsobuje to nepřezkoumatelnost rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů*“ a že „*z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestřené účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů*“.

Soud s ohledem na shora řečené postupoval podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a rozhodnutí žalovaného zrušil bez nařízení jednání pro vadu řízení spočívající v jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů.

V dalším řízení žalovaný vyžádá opětovně posudek od PK MPSV, přičemž bude dbát na to, aby posudek byl skutečně přesvědčivý, reagoval na námitky žalobkyně vážící se k míře její závislosti na pomoci jiných osob, vyhodnotil lékařské zprávy žalobkyně předložené. Pokud pak nebude vypracovaný posudek dostačující, vyžádá jeho doplnění, případně posudek revizní, jiného pracoviště PK MPSV. V novém rozhodnutí pak žalovaný uvede všechny podklady, z nichž vycházel, v případě, že bude některý preferovat, uvede konkrétní důvody, proč tak učinil (v této souvislosti soud podotýká, že neupírá posudku PK MPSV postavení privilegovaného, tj. nejdůležitějšího, důkazního prostředku, ovšem i tento důkazní prostředek musí žalovaný nějak vyhodnotit, tedy nakládat s ním jako s každým jiným důkazním prostředkem), vypořádá se s odvolacími námitkami žalobkyně, tedy uvede, proč jim dal, či naopak nedal za pravdu.

Ad 2.

Tímto žalobním bodem se již soud nezabýval, neboť jsou v něm obsaženy konkrétní námitky žalobkyně směřující do skutkového stavu. Žalovaný se zatím vůbec úřadem práce zjištěným skutkovým stavem, tedy závěrem o tom, že žalobkyně je závislá na pomoci jiné fyzické osoby ve druhém stupni, nezabýval, neobstaral posudek PK MPSV, nijak nehodnotil dosud nashromážděné podklady, a pokud by tedy soud nějakým způsobem na námitky žalobkyně reagoval, nahrazoval by zcela činnost žalovaného a fakticky by rozhodoval za něj. Až za situace, kdy žalovaný sám učiní skutkové a právní závěry, bude reagovat na odvolací

námítky žalobkyně a jeho případné nové rozhodnutí bude podrobeno opět soudnímu přezkumu, bude se soud moci vyjádřit ke skutkovému i právnímu posouzení věci.

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst.1 s. ř. s. Žalobkyně byla v řízení plně úspěšná a náleží jí tedy náhrada všech nákladů řízení před soudem důvodně vynaložených. Z obsahu spisu však nevyplývá, že by žalobkyně nějaké náklady v souvislosti se soudním řízením měla (řízení je osvobozeno od soudních poplatků a zástupkyně byla žalobkyni ustanovena na náklady státu), proto jí soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal. Žalovanému, jako neúspěšné straně řízení, náhrada nákladů řízení nenáleží.

Pokud se týká zástupkyně žalobkyně, tato byla žalobkyni ustanovena na náklady státu a neúspěšnému žalovanému nelze povinnost k náhradě nákladů řízení, které stát platil, uložit, neboť řízení ve věcech důchodového pojištění, jak výše řečeno, je osvobozeno od soudních poplatků. Náhradu výdajů, které vznikly advokátce v souvislosti se zastupováním žalobkyně, proto soud v souladu s § 35 odst. 8 s. ř. s. ustanovené advokátce přiznal vůči státu. Konkrétně se jedná o odměnu za dva úkony právní služby po 1.000 Kč za převzetí a přípravu zastoupení a doplnění žaloby a jeden úkon právní služby po 500 Kč za vyjádření nesouhlasu s rozhodnutím věci bez nařízení jednání (§ 9 odst. 2, § 7 bod 3., § 11 odst. 1 písm. b) a d) a § 11 odst. 2 a 3 vyhlášky číslo 177/1996 Sb.), tři paušální částky za tři úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky) a DPH, celkem tedy náhrada nákladů řízení činí 4.114 Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 3. ledna 2014

Mgr. Monika Chaloupková v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Vladimíra Píchová